

РЕШЕНИЕ

№ 5159

гр. София, 29.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 02.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5644** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 4/20.05.2021 г., издаден от Директора на Б. дирекция "И. район" (Б. дирекция или БД И.) към Министерство на околната среда и водите, с който на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗВ, на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за такса за водовземане от повърхностен воден обект – язовир „К.“, изграден на река Т., в земището на [населено място], общ. К., обл. С. З., по разрешително № 0752/14.10.2005 г., продължено с Решение №186/04.07.2012 г. издадени от министъра на околната среда и водите, за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. в размер на 76 468,73,00 лв. главница и дължима лихва за периода на забава в размер на 1 996,84 лв.

Жалбоподателят счита актът за незаконосъобразен. Релевираните основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и неспазване на установената форма - чл.146, т.2, т.3 и 4 АПК. Конкретните твърдения за тяхното осъществяване са, че оспорената заповед не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не съдържа фактическите и правни

основания за издаването ѝ. Твърди се и допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, а именно издаване на възможност на жалбоподателя да участва в проверките и незапознаването му с констатациите в Констативен протокол № СЗ-046/23.04.2021 г., с което било нарушено правото му на защита. По тези съображения се иска отмяна на оспорения АУПДВ.

Ответникът - Директорът на Б. дирекция „И. район“- [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Подробни съображения по съществуването на спора излага в писмено становище от 07.03.2022 г.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация – адресат на оспорвания административен акт и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и като събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

[фирма] е титуляр на Разрешително за водоползване № 0752/14.10.2005 г., продължено с Решение №186/04.07.2012 г., издадени от министъра на околната среда и водите, за водовземане от повърхностни води, посредством изградени съоръжения - язовир „К.“, изграден на река Т., с общ обем 140,0 млн.м³ и мъртъв обем 6,0 млн.м³, намиращ се в [населено място], [община], област С. З., ЕКАТТЕ 38563, с цели на водоползването: за напояване на 355 567 дка в района на напоителна система „С. З.“ и място на водовземането: В. кула. Крайният срок на действие на разрешителното е 14.10.2021 г. Разрешеният годишен воден обем по целите на ползване на водата, съгласно Раздел „Разпределение на разрешения годишен воден обем за различните цели на ползване на подземните води“ към издаденото разрешително, възлиза на 110,0 млн. м³ годишно (за месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври).

В 1.4. от раздел „Такса за водоползване“ от разрешително № 0752/14.10.2005г., продължено с Решение № 186/04.07.2012г., на [фирма], на Напоителни системи” ЕАД, като титуляр на разрешителното, е вменено задължение да заплаща такса за водовземане, съгласно размерите и сроковете, определени в Тарифата на Министерски съвет /МС/ по чл. 194 от Закона за водите.

На 23.04.2021г. е извършена проверка от експерти на БД И., във връзка с представената информация по декларацията, за което е съставен Констативен протокол № СЗ-046/23.04.2021 г. От него е видно, че не е заплатена таксата за иззетото водно количество от жалбоподателя за периода 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., изчислена съгласно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №177/2011г., изм. с ПМС № 383/29.12.2016 г., ДВ. бр. 2/06.01.2017 г. и на основание §9 от ЗВ., както следва: за 2020 г. - 84 031 555 куб.м. х 0,0013 лв. х 0,7=76 468,73 лв. /седемдесет и шест хиляди четиристотин шестдесет и осем лева и 73 ст./. Констатирано е, че [фирма], като титуляр на Разрешително 0752 / 14.10.2005 г., продължено с Решение №186/04.07.2012 г., издадени от министъра на околната среда и водите за периода 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. дължи 76 468,73 лв., върху която сума следва да се начисли и дължимата лихва за забава.

На основание чл.194б, ал. 4 от ЗВ до дружеството е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх.№ ПО-02-98 / 26.04.2021 г., за дължимата такса за 2020 г., възлизаща в размер на 76 468,73 лв. и лихва за забава за периода от 16.02.2021 г. до

окончателното погасяване, която е изчислена към 23.4.2021 г. в размер на 1 423,8 лв., срока за заплащане – 7 дневен срок и банковата сметка, по която следва да се преведе дължимата сума. Посочено е, при неспазване на указания им срок от получаване на поканата, ведно с уведомлението ще се предприемат действия за откриване на производство по установяване на публично държавно вземане и за принудително събиране заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК. На основание чл.26 от АПК на [фирма] е изпратено уведомление, че започва процедура по принудително събиране на незаплатените доброволно в срок задължение за такси за периода 01.01.2020 г. - 31.12.2020 г., с което му е указана възможността да се яви в Б. дирекция „И. район“ за да се запознае със събраните доказателства в административното производство по установяването на публичното задължение. Също на основание чл. 34 от АПК, за да се гарантират правата му като заинтересована страна в инициираното административно производство от административния орган, е осигурена възможност на дружеството да се запознае с административната преписка и всички документи към нея, като при желание може да се снабди с препис от доказателствата по преписката, както и да изрази становище по събраните доказателства, да прави писмени искания и възражение - в случай, че се е заплатило задължението си или част от него да представи доказателство за това.

Писмото е получено от представител на дружеството на 27.04.2021 г., видно от отбелязването на известието за доставка към него (л.16 по делото).

В законоустановения срок до 14.03.2019 г., не е постъпило плащане, както и не са входириани възражения срещу основанията и размера на определената такса.

С процесния Акт за установяване на публично държавно вземане № 4 / 20.05.2021 г., на Директора на Б. дирекция „И. район“, е установено, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си чл. 194 от ЗВ, на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от Закона за водите, 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите, във връзка с чл. 16б от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс /ДОПК/, съгласно чл. 1, ал. 1, т. 1, б. „а“, чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 1 и ал. 4, чл. 11, ал. 1, посредством чл. 12, ал. 1, т. 3, ал. 3, т. 1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване кПриета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017г., обн. ДВ. бр. 2 от 6 Януари 2017г. изм. ДВ бр. 27 от 2 април 2019г., изм. ДВ бр. 56 от 16 юли 2019г.), и е прието, че следва да заплати дължимата такса за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2020 – 31.12.2020 г., в размер на 76 468,73 лв. главница и дължима лихва за периода на забава в размер на 1 996,84 лв.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на жалбоподателя на 25.05.2021 г.

Дружеството не се е възползвало от административния ред за оспорване на акта, като е подало жалба по съдебен ред на 03.06.2021 г.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Оспореният акт е издаден от Директора на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане, относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му по закон правомощия и в рамките на отредената му териториална компетентност.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане са спазени

установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основанията, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водоземане от повърхностен воден обект, констативния протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2020 г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа.

В конкретният случай жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства да е извършил дължимите плащания на таксата за водоползване за процесния период.

При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като са съставени констативни протоколи и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни и бланкетните са възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водоземане за процесния период, а и обемът на водоземането, въз основа на който е определен размерът на дължимите суми, е деклариран от самия жалбоподател, и съответства на отразените в Констативния протокол и АУПДВ.

В действителност, представител на дружеството не е присъствал и не е бил поканен при съставяне на КП, но доколкото констатираното съответства на декларираното от оспорващия в подадената от последния декларация съдът намира, че това нарушение не е от категорията на съществените, които обуславят отмяна на крайния акт на това основание. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административно-производствените правила не се констатират в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водоземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ).

Според ал. 6 на чл. 194 ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетен период 01.01.2020 г.-31.12.2020 г. е действаща Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г., в сила от 01.01.2017г.

С разпоредбата на чл. 194б ЗВ е въведено задължение за титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, ежегодно към 31 януари на следващата година, да определят и

декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите.

По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол – чл. 194б, ал. 3 ЗВ.

Съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 27.11.2018 г.) задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари.

В случая декларацията е подадена в срок. Ответникът е извършил проверка на декларацията в съответствие с чл. 194б, ал. 3 ЗВ, като е установил коректно попълнени данни в декларацията. Не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси за периода 01.01.2020 г.-31.12.2020 г.

Съгласно чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. Според чл. 194, ал. 2 ЗВ таксата по ал. 1, т. 1, букви "а" /такса за водоземане/ и "б" се определя на базата на отчетния обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а.

Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 ЗВ отчетният при водоземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Тарифата за таксите за водоземане, в сила от 01.01.2017 г. Срокът, в който титулярят на разрешителното е длъжен да внесе таксата по посочените в чл. 195а сметки, е регламентиран нормативно в чл. 194б, ал. 2 ЗВ. Няма спор, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водоземане за процесния период. В случая задължението за заплащане на такси произтича от осъщественото водоземане, разрешено до 14.10.2021 г. На основание чл. 195б, ал. 1 от Закона за водите вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 ЗВ такси, се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 16б от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Не са представени доказателства, че водите от горепосочения източник са използвани от друго лице, а и няма спор, че именно жалбоподателят е осъществил водоземането. При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл. 195б, ал. 1 ЗВ директорът на басейнова дирекция е издал АУПДВ въз основа на извършената от длъжностни лица проверка, резултатите от която са обективирани в констативен протокол № СЗ-046/23.04.2021 г., и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водоземане за процесния период, за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е била платена в срока по чл. 194б ал. 2 ЗВ. Не съществува спор, че размерът на дължимите суми за посочения период съответства на този, отразен в процесния АУПДВ. Самият жалбоподателят е декларирал този размер на дължимата такса за водоземане. Задължението на титуляра за заплащане на такси произтича от осъщественото водоземане, разрешено до 14.10.2021 г. Задължението за заплащане на такси за водоземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган. Предвид данните по делото, в т.ч. методиката, посочена в Закона за водите, цитираната по-горе Тарифа, настоящият съдебен състав счита за правилен механизма на изчисляване на таксите за водоземане в процесния акт за установяване на

държавно вземане.

Таксата е изчислена по действащата тарифа за съответния период, формулата е приложена правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. Не е спорно, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 ЗВ, определена по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отчетния обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление. Съгласно чл. 11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отчетната вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отчетния годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешената годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземеването е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отчетното количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл. 12, ал. 3 от Тарифата, както следва: ако отчетното количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0.7; обратно – ако отчетният обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент - 1.3.

В декларацията жалбоподателят е посочил, че отчетният обем вода е по-малък или е равен от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредба за нормите за водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури, поради което в случая е приложен корекционният коефициент - 0.7.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв. за кубичен метър вода – чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т.1 от Тарифата. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б ЗВ отчет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отчетният обем на вода е по-малък или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва: $84\ 031\ 566\ \text{куб.м} \times 0,0013\ \text{лв.} \times 0.7 = 76\ 468,73\ \text{лв.}$

Съгласно чл. 195в, ал. 1 ЗВ във вр. чл. 175, ал. 1 ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава. Поради това сумата, която е посочена в АУПДВ за процесния отчетен период, е действително дължима. Вземането е дължимо, тъй като не е заплатено от жалбоподателя при дадена му възможност за доброволно изпълнение.

Относно определената лихва, съдът съобрази следното:

По аргумент от чл. 84 от ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ, задължението се внася до 15 февруари на следващата година, поради което периодът на забавата за отчетния период е от 16.02.2021 г., както е приел административният орган. Като ползва електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите, съдът намира дължимата лихва за забава за правилно определена.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона.

Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Процесуалният представител на ответника не е направил искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не се присъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 4 / 20.05.2021 г., издаден от Директора на Б. дирекция "И. район" към Министерство на околната среда и водите.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: